

[Elisabeth Bruun Olesen]

ud af, at det faktisk ikke var dem, der var noget galt med, at det ikke var deres egen skyld, de var arbejdsløse. De har sammen kunnet give sig i kast med utraditionel beskæftigelse, f.eks. metalarbejde, hvor faglærte håndværkerkvinder har været vejledere. Det synes vi har været godt.

Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at daghøjskolerne især bør drives i oplysningsforbundenes regi. Vi synes, det er vigtigt, at der også åbnes mulighed for at drive dem på et mere selvorganiseret plan.

**Pia Kjærsgaard (FP):**

Det er som nævnt før en genfremsættelse, så jeg skal afvise lovforslaget med samme begrundelse, som vores ordfører gjorde ved sidste behandling.

**Jytte Andersen (S):**

Heller ikke her kan jeg takke for bred tilslutning ud over den tilslutning, der har været på det meget uforpligtende plan, med sympati o.lign.

Jeg har ligesom hr. Ole Vig Jensen set på den debat, vi havde, da vi behandlede forslaget sidste år, den 13. april 1984, og også her kom der jo en meget positiv velvilje til udtryk. Fru Karen Højte Jensen sagde dengang, at det var et positivt tilbud til særligt truede grupper, et relevant supplement til den lange række af øvrige tilbud, og fandt det positivt, at disse forsøgsordninger kunne fortsætte.

Hr. Helge Sander sagde, at han var lidt betænkelig, men mente alligevel, det vistnok var en meget god idé. Dernæst henviste han til, at fritidsundervisningen blev sorteper i forhold til daghøjskolerne, og derfor var han betænkelig.

Hr. Ole Vig Jensen sagde, som han også lige har refereret heroppe, at vi var for tidligt ude, men viste også dengang en lettere stolthed over, at man havde sikret endnu en forsøgsperiode, og ministeren, som jo altså er den samme, som vi har i dag, beklagede dengang forsinkelsen af det aktstykke, der skulle udmønte de reelle bevillinger til daghøjskolerne.

Ministerens var også, ligesom hr. Helge Sander, lidt betænkelig ved, at der tilsyneladende var uenighed i oplysningsforbundene om daghøjskolernes velsignelser.

Der var altså sidste år både velvilje og stolthed over at have sikret forsøgsperioden endnu et år.

Men hvad er realiteten så for daghøjskolerne i år sammenlignet med sidste år? Realiteten er for 1984' vedkommende, at daghøjskolerne, som finansieres over vejledningskonto og konto for forsøgsuddannelser for voksne, havde 17 mill. kr. som finansieringsgrundlag. Situationen i 1985 er 10 mill. kr., så den omtalte velvilje gav sig altså udtryk i, at man sparede 7 mill. kr. på de to konti, hvorfra daghøjskolerne får bevillinger. Vi giver ærlig talt ikke meget for den form for velvilje.

Vi kan også se, at administrationen på daghøjskolerne i dag ligesom sidste år ved denne tid, hvor vi jo altså ikke har haft noget valg, stadig væk føler stor usikkerhed med hensyn til, hvornår man kan få grønt lys for sin planlægning af forårets tilbud.

Jeg har fået den oplysning – og det vil jeg spørge ministeren om han kan bekræfte – at der er indført en ny form for administration af de sparsomme bevillinger, og denne administrationsform skulle gå ud på, at de gamle skoler, altså de efterhånden etablerede daghøjskoler, får 25 pct., og nye skoler får 50 pct. Dette kan jo stimulere de nye skoler, så det er i og for sig en meget god tankegang.

Jeg vil endvidere spørge, om det er korrekt, at bevillingerne godkendes for et halvt år ad gangen. Hvis det er rigtigt, at det kun er halvårsbevillinger, synes jeg ærlig talt, at man stiller daghøjskolerne i en meget dårlig situation, for det betyder faktisk, at de har meget svært ved at planlægge en sæsons forløb. Der går alt for megen tid og bruges alt for mange gode kræfter til den form for administration. Derfor finder vi trods den velvilje, som altså har betydet en reduktion af bevillingerne på 7 mill. kr., at netop dette år har vist, at der er behov for et egentligt lovgrundlag, hvis daghøjskolerne skal bruge deres samlede kræfter fornuftigt i forhold til det tilbud, som der tilsyneladende er bred enighed om skal bevares.

Hr. Helge Sander og ministeren udtrykte sidste gang, som jeg nævnte før, lidt betænkelighed ved oplysningsforbundenes holdning til daghøjskoler. Sagen er den – og det er i virkeligheden en historisk begivenhed – at de fire store oplysningsforbund er gået sammen om en udmøntning af de 100 mill.